

De què va el teu últim llibre?

Set casos de sang i fetge i una història d'amor és un llibre de contes de temàtica negra-criminal, presidits per la ironia i el sentit de l'humor, on intento fer un retrat crític d'alguns aspectes de la nostra societat. La història d'amor amb què es tanca el llibre és un conte de ressonàncies gòtiques que pretén ser un homenatge a aquest gènere i també una reflexió sobre l'amor, la bellesa, els estereotips i les aparences.

Què aporta el teu nou llibre al lector?

Què li ofereixes?

El que m'interessa és tractar temes de tipus més o menys convencional des d'un punt de vista no convencional i, en alguns casos, fer una paròdia del propi gènere negre per tractar temes d'actualitat. El que vull oferir al lector és una reflexió sobre el món en què vivim des d'una òptica diferent, aprofitant l'estructura de les històries de lladres i serenos i amanint-les amb una bona dosi de sentit de l'humor.

Què t'ha portat a presentar-te públicament com a escriptora i a publicar els teus escrits?

El meu marit va ser qui em va convèncer perquè publicés les meves novel·les... De tota manera, només em vaig decidir a publicar quan vaig considerar que tenia alguna cosa original a oferir, alguna cosa que pogués sorprendre el lector. Tinc escrits desats al calaix que mai publicaré... Escriure i publicar són dues coses diferents, i jo fa molts anys que escric, però només tres que publico.

Quin és el teu proper projecte?

Estic treballant en una nova novel·la amb una Mosso d'Esquadra de protagonista on, sense abandonar del tot el sentit de l'humor, prescindo del to satíric de les anteriors novel·les. També tinc entre mans una nova peça amb els germans Martínez que és una sàtira de la medicina, les teràpies alternatives i el pensament màgic que les envolta, un tema que em preocupa.

Sobre què no escriuries mai?

No faria mai crònica negra, perquè no m'interessa. Jo escric novel·la negra perquè em serveix per reflexionar sobre el món en què vivim, però em molesta el sensacionisme dels diaris i les televisions amb els crims reals. La literatura ha de servir per fer-nos reflexionar, no per desfermar els nostres pitjors instints.

Teresa Solana

Deixaràs que la teva mare llegeixi el llibre que acabes de publicar?

Sí, ella no llegeix gaire, però llegeix tots els meus llibres, tot i que li costa llegir en català perquè pertany a aquella generació de catalanoparlants que no van aprendre a llegir i escriure en català. Penso, però, que l'últim llibre no li agradarà gaire. Dirà que hi ha massa sexe i paraulotes...

Què vols aconseguir amb l'edició dels teus llibres, fama o diners?

La fama no m'interessa gens. Ser famós, per la raó que sigui, deu ser una experiència espantosa! I, pel que fa als diners, em conformo amb sobreviure dignament. Si publico no és amb la idea de fer-me milionària amb les meves novel·les (no és un dels objectius de la meua vida), sinó perquè crec que puc oferir alguna cosa als lectors i també perquè és la meua manera de reflexionar sobre les coses que no m'agraden i dir-les en veu alta. Ara bé, no em faria res poder viure gràcies a la literatura, perquè això significa tenir més temps per escriure. Els escriptors no vivim de l'aire...

Quins són els tres escriptors que més t'agraden de la literatura catalana?

És difícil cenyir-se als escriptors i no a les obres... Però, si he de triar, potser em quedaria amb Carles Riba, Mercè Rodoreda i Quim Monzó, tres autors que considero imprescindibles.

Traductora i escriptora, Teresa Solana (Barcelona, 47 anys) ha publicat *Un crim imperfecte* (1996), Premi Brigada 21, i *Drecera al paradís* (1997), i aquest mes acaba de sortir *Set casos de sang i fetge i una història d'amor*, tots tres a Edicions 62. L'any passat va fer una gira per tota Austràlia, convidada pel Congrés Internacional d'Escriptors de Melbourne, per presentar la traducció a l'anglès de la seva primera novel·la.